

ros központjában. A lakók tiltakoznak a tervezett kitelepítés ellen, mert attól félnek, hogy a város peremére szorítják őket, ahol már nem lesznek szem előtt, és még kevesebb kilátásuk lesz a jövőt illetően, mint a hírhedt hulladéktelepen.

Amíg nem tisztázódik a városrész jövője, Madame Pauline és tanártársai folytatni akarják a tanítást, hogy a gyerekeknek később esélyük legyen önként elhagyni a fertőzött területet. Időközben azonban

ismét pénzügyi és helyproblémák támadtak. Mivel az iskola alulról épül fel, egyre újabb kezdők jelennek meg anélkül, hogy az idősebb diákokat már kibocsátották volna. Sürgősen új osztálytermekre van szükség. Két fiatal európai nő, aki önkéntes szolgálat keretében kiegészítő tanítóként dolgozik itt, adományokat gyűjtött Németországban és Hollandiában, hogy Paulina megvehesse a szomszédos telket, és legyen helye további osztálytermek számára. Ezekből az adományokból

higiénikus konyhát és WC-részeletet is fognak építeni.

Agboblshie iskolája így a remény hordozója marad. És azok a gyerekek, akik most a szűk padokban szoronganak, később elmondhatják majd, hogy nemcsak Szodomában és Gomorában nőttek föl, hanem „Paulina királynőinek országában” is.

Eva Baumann-Lerch

Forrás: Publik-Forum, 2014/9

Új ösvények a boldogság felé

Passy Mubalama, a gyermekmentő

A petróleumlámpa meleg fényt vet a gyerekekre, akik figyelmesen fülelnek. A tizenkétéves Bahatit hallgatják, aki egy történetet mesél el. Ebben egy olyan mostohaanyáról van szó, aki meg akarta ölni nem tőle származó lányát, de a végén ő vesztette el az életét, miközben a lány megmenekült a gonosz mostoha által állított kelepceből.

A gyerekek a meztelen betonpadlón ülnek, egyesek törökülésben, mások a mellkasuk elé húzott lábbal, csak a legkisebbek közül aludtak el néhányan. Bahati meséje bizony kemény. De nem sokkal kevésbé brutális, mint annak a tizennyolc gyereknek a múltja, akik most esténként ebben a gomai faházban ülnek, a kelet-kongói Észak-Kivu tartomány válságoktól sújtott fővárosában: vagy árvák, vagy nyoma vesztett a szüleiknek az évek óta tartó kelet-kongói harcok során.

„Közülük sokan rettenetes dolgokat éltek át”, mondja a 29 éves *Passy Mubalama*, ez a fiatal nő, aki befogadta a gyerekeket. „Sokuknál már az is nagy siker, hogy egyáltalán beszélnek és történeteket mesélnek el.” *Passy Mubalama* a gomai menekülttáborokban találta ezeket a gyerekeket, és ebbe az ideiglenes otthonba hozta őket.

Például a nyolcéves Brigittát, aki éppen felhúzott térdrel támaszkodik a deszkafalnak, és figyel; ő egészen egyedül élt az elűzöttek egyik táborában. „Brigitta egy megerőszkolás eredménye”, mondja *Mubalama*. Brigitta anyja egyedül nevelte fel a lányát, és amikor 2012 novemberében szülőfaluja közelében kieleződtek a harcok a kongói hadsereg és a Ruanda által támogatott lázadók között, akkor magával vitte Brigittát a menekülésbe. Amikor az anya és lánya megérkezett Gomába, az egyik menekülttáborban kerestek menedéket, más százakkal együtt. „Brigitta anyja ott megismert egy férfit, aki kész volt kapcsolatot kezdeni vele, de csak azzal a feltétellel, hogy a lány eltűnik.” Ettől fogva az akkor hétéves kislánynak egyedül kellett boldogulnia, és odakuporodott az egyik óriási sátor sarkába, ahol már családok tucatjai találtak szükségesszállásra. Ott feltűnt a kislány, és amikor *Passy Mubalama* a következő alkalommal elment a táborba, elmesélték neki a gyerek történetét. Ő megvizsgálta, vajon valóban egyedül van-e a kislány, és végül magával vitte.

A jelenleg tizennyolc gyerek így, vagy hasonlóképpen került hozzá. Fő foglalkozása szerint *Mubalama* újságíró, ezért gyakran van úton a menekülttáborokban, hogy beszámolhasson az ottani helyzetéről. „Végtelemül fáj nekem az elhagyott gyerekek sorsa”, meséli. „Az t mondtam magamban, tennem kell valamit. Mi, kongóiak nem várhatunk örökké arra, hogy a nemzetközi szervezetek segítsenek nekünk.” Személyes segélyakcióját 2012 novemberében indította el, amikor kieleződtek az időközben legyőzött lázadók és a hadsereg közötti harcok, és különösen sok ember menekült el az erőszak elől Gomába.

2013 decemberében aztán a harcoló felek békeszerződést írtak alá, de a kelet-kongói régió számára ez még nem jelenti a harcok végét: tucatnyi további milícia továbbra is aktív ezen az ásványi kincsekben gazdag vidéken, és terrorizálják a lakosságot.

Amikor *Mubalama* egy bő évvel ezelőtt elhatározta, hogy kis otthont alapít az elhagyott gyerekeknek, segélyezési szakértők azt is mondhatták volna, hogy ez ostoba ötlet. Tulajdonképpen csak a ház létezett, amelynek betonpadlóján most valamennyien ülnek. A ház annak a nőket segélyező akciónak az irodájául szolgált, amelyet *Mubalama* már négy évvel korábban indított el. Az irodából rövid úton lakóház is lett. Az íróasztalokat betolták az egyik sarokba: egyúttal onnan folyik tovább a nőkért végzett munka is.

„Kezdetben ajtóról ajtóra jártam, és adományokat kértem”, meséli *Mubalama*. Sok barátja adott, és ad valamit. Akinek nincs pénze, talán egy zsák tüzelőt vagy egy kis kukoricalisztet adományoz. Mások az idejükkel támogatják a programot. „Kezdetben gyakran nem volt elég ennyivalónk”, emlékszik vissza *Mubalama*. Ma mégis naponta három étkezés van. Az ágyak és a matracok is fokozatosan kerültek a házba. Ruhát is hoztak a gyerekek számára, és néhány barát vagy ismerős azóta rendszeresen ad pénzt élelmiszerre.

Passy Mubalama különösen annak örül, hogy már tíz gyereket vissza tudott juttatni a hárorú által elszakított családjához. Ezek boldog pillanatok, amelyekbe mindig a búcsúzás fájdalma vegyül.

Bettina Rühl

Forrás: Publik-Forum, 2014/5